

стѣше златенъ тронъ, украсенъ съ скъпоценни камъни. Тронътъ бѣше много по-високъ отъ столоветъ. Предъ него стоеше едно малко златно столче. На тоя тронъ сѣдаше дѣдо Господь, когато си бѣше въ кѣщи. Отъ него виждаше всичко, каквото става по земята. Шивачътъ се спрѣ и погледа доста време трона, защото той му се хареса. После се покачи и седна на трона. Тогава видѣ всичко, каквото ставаше по земята. Забеляза, какъ една стара, грозна жена, която перѣше на едно поточе, открадна две кѣрпи. Като видѣ това нѣщо, шивачътъ се разгнѣви толкова много, че дигна златното столче и го запокити на земята — къмъ старата жена. Но, понеже не можа следъ това да го дигне пакъ, той се измъкна тихичко отъ трона и седна на мѣстото си задъ портата — ни лукъ ялъ, ни лукъ мирисаль.

Когато Господь Богъ се върна съ небесната си свита, не забеляза шивача. Но като седна на трона, нѣмаше му го столчето. Той попита Свети Петра, кжде е столчето, но Свети Петъръ не знаеше. Тогава Господь взе да го разпитва, дали е пушаль нѣкого.

— Никого, — отговори Свети Петъръ, — освенъ единъ куцъ шивачъ, който още седи задъ вратата.

Господь повика шивача при себе си и го попита, той ли е взелъ столчето и кжде го е дѣналь.

— О, Господи, — отговори шивачътъ радостно, — азъ го хвърлихъ въ гнѣва си на земята върху една стара жена, която видѣхъ, какъ открадна две кѣрпи.

— Ахъ, ти проклетнико! — рече Господь. — Ако и азъ бѣхъ сѣдилъ тѣй строго като тебе, мислишь ли, че би останало следа отъ тебе до сега? А азъ не бихъ ималъ нито столове, ни пейки, ни тронъ, нито дори маши не щѣха да ми останатъ — всичко щѣше да бжде изхвърляно върху грѣшниците. Ти не можешъ да останешъ вече на небето. Излѣзъ предъ портата и върви, дето ще вървишь. Тука само Азъ мога да наказвамъ.

Свети Петъръ изпжди шивача навънъ отъ небето. И, понеже обущата му бѣха скъсани и краката му подбити, нашиятъ шивачъ взе една тояга въ рѣка и отиде въ пазачницата, кждето стоятъ и се шегуватъ небеснитѣ войници.